

A bíróságok tekintélye

Úgy tudjuk, hogy tervezet készül a bírák adminisztrációs munkájának csökkentésére. Hogy ez mennyire időszerű intézkedés, annak leginkább a járásbírók dolgozó polgári és büntetőbírák a megmondható, akiknek bizony a tárgyaláson túlmenően, igen jelentős papírmunkát is kell végezni. A könnyítés bevezetésével, megvalósításával kétségtelenül több idejük jut a bírának arra, hogy egy-egy ügyet többet, behatóbban foglalkozzanak, s ennek bizonyára az lesz a következménye, hogy megnyugtatóbb ítéletek születnek, körültekint-

több tud lenni a szakember az ügyek elbírálásánál, részletes elemzésénél.

Nem általános de...

Kétségtelen, hogy az intézkedés jelentős lépés lesz a bíróságok tekintélyének növelése, megerősítése felé. Sokszor előfordul ugyanis, hogy a megidézett tanú, vádlott, vagy más, az ügyben érdekelt egyéb személy többszöri felszólítás ellenére sem jelenik meg a tárgyaláson, amit esetleg éppen miatta el kell napolni, s ez újabb költséget, idővesztést jelent. Az a tapasztalat, hogy az emberek nem félnék a bíróságtól. Persze, nem is az a cél, hogy az állampolgárok rettegve jelenjenek meg a tárgyalóteremben, hanem, hogy tiszteljék a törvényeket és azokat az embereket, azt a szervezetet, amelynek hivatása a törvények érvényre juttatása, az igazságszolgáltatás. Az a körülmény azonban, hogy egyesek meg sem jelennek, vagy ha igen, úgy viselkednek, mintha szívességet tennének, s nem pedig kötelességüket teljesítenék, mégis arra utal, hogy nem tisztelik eléggé a bírói munkát, következtetésként a törvényeket sem. Természetesen nem általános jelenségről van szó, de előfordul és ezért beszélni kell róla.

Felmerül azonban a kérdés: csupán az adminisztrációs munka csökkentésével elérhető az eredmény és növelhető a bíróságok tekintélye? Feltétlenül sokat jelent ez is. Hiszen a bírónak több ideje lesz az ügy alapos, átgondolt előkészítésére, megalapozottabb ítéletek születnek. Akad azonban más probléma is. Több vonatkozásban könnyíteni, ésszerűsíteni lehetne a bíróságok munkáját, a követelmény lassan már elodázhatatlanná válik.

Apró ügyek a nagyok rovására

Miről van szó? Nagyon sok apró ügygel kell foglalkozniuk a bíróságoknak. Például, ha egy büntetett előéletű személy ellop egy harminc, vagy ötven forint értékű tárgyat, akkor már a járásbíró jár el az ügyben. De ne menjünk ilyen messze. Emeljük meg csak a becületsértést, rágalmozási ügyeket nem is szólva az apró polgári panaszokról, beadványokról, kérelmekről, társadalmi szempontból jelentéktelen vitákról, zsörtölődésekről, személyi összetűzésekről. Érdemes elgondolkozni azon, hogy nem lenne-e helyes, ha ezeket a tanács illetékes osztálya, vagy a társadalmi bíróság bonyolítaná és a bíróság, illetve az ügyészség csupán törvényességi felügyeletet látná el az intézkedő hatóság munkája fölött.

De ha így nem, másképp is megoldható lenne a probléma. Köztudott, hogy nálunk túlságosan olcsó, majdnem ingyenes az igazságszolgáltatás. Eppen ezért áradnak a bíróságok felé apró ügyek is, igaz, hogy a pervesztés fizeti a költségeket, de arányban van-e ez az összeg a kifizetett munkabérrel, a ráfordított idővel, fáradsággal, munkával? Semmiképpen sem.

Tisztában vagyunk azzal, hogy nem egyszerű dolog ennek a megváltoztatása, de ezáltal is jelentősen növekedne a bíróságok tekintélye, csökkenne a mostani rengeteg munka, elkerülhető lenne — ami sajnos, gyakran megtörténik —, hogy egy-egy kicsit is bonyolultabb ügy „átfutási ideje” hónapokat igényeljen, s emellett bosszúságot, idegeskedést, sokszori utaztatást, tanácskozást, megkeresést jelentsen.

Ami emberséggel megoldható

Van azonban a dolognak még egy oldala. Nevezetesen az állampolgári fegyelem, a törvénytisztelet, amiről fentebb már beszéltünk. Mindössze ez szükséges ugyanis ahhoz, hogy ne szaladjunk a legkisebb sérellemmel is azonnal a bírósághoz, hanem igyekezzünk azt a másik féllel emberj módon, megértéssel elintézni. Sokszor mégis bírósághoz kell fordulni. Ilyenkor viszont joggal elvárható, hogy mindenki tisztelttel, fegyelmelzetten viselkedjék, hiszen a bírósággal, a törvényekkel áll szemben.

Gál Sándor

Ismét tűz

Felügyelet nélkül játszó gyerekek ismét tüzet okoztak. Hétfőn délután a Hosszúhegyi Állami Gazdaság hildpusztai üzemegységének takarmányszűrőjén több négy-tizenkét éves korú kisgyermek játszott és gyufával meggyújtottak egy háromszáz mázsás lucernakazlat. Szerencsére a felnőttek észrevették, s a veszélyt időben jelezték. Így az állami tűzoltóság kalogcsai és bajai parancsnoksága gyorsan a helyszínre érkezett és a helyi önkéntes tűzoltókkal együtt sikerült elfojtani a veszélyes tüzet. A kár értéke mintegy ötezer forint. A rendőrség a felelősség megállapítására vizsgálatot indított.

A tanácsülés szünetében

re szóló ünnepséget, hogy szinte Hercegszántón éreztem magam. — Erre az eseményre nem kellett mozgósítani, mert a nép tudja, hogy Anna néni kicsoda. Jött is a falu apraja-nagyja. Halat szereztek — mert halvacsora volt — és a főzés, az ünnepség előkészületei közben csak róla folyt a szó. Az idősek arra emlékeztek, hogy évtizedekkel ezelőtt hogyan igyekezett két kis gyermekével — egyiket az egyik, másikat a másik hóna alá vette —, amikor szüléshez hívták. Mert akkoriban nem volt még óvoda, úgy mint most! Mások azt mesélték el, hogy a segítségére szoruló háznál mit jelentett Anna néni megjelenése. Kedves, megnyugató szavak a vajdó mamának, gyorsan lebonyolított kismosás, reggeli készítés a munkába induló gazdának, vagy éppen a gyerekek megéledtetése, rendteremtés a háznál... Mert Moldován Anna nemcsak nagyszerű szülésznő, hanem mentőangyal, igazi varázsló volt. Ahol csak megjelent, melegséget, szeretetet árasztott, katonás rendet hagyott maga után...

Véget ért az első napirendi pont tárgyalása, negyed-órás szünet következett. Kisebbségi csoportokba verődve a megyei tanács tagjai az ülésterem előcsarnokát vették birtokukba. Itt zsongott a kis előcsarnokban most a megye dolgozóinak ezernyi öröme és gondja. Megható lelkesedéssel és töprengő arckifejezéssel újságolták egymásnak a szűkebb hazában — választókerületükben — és az egyes emberek személyes életében történt jelesebb eseményeket, élményeket.

A dolgozó ember szeretete, az érdeklődés érzett felelőssége és tettekrevalóság — éreztem, ez hatotta át mindannyiukat. S akkor, az egyik beszélgető csoportból észrevett Filákovity Vitályosné, a hercegszántóiak küldötte.

— Elvtársnő, okvetlenül el kell jönnie hozzánk! Meg kell ismernie Moldován Anna nénit. Mert az egy olyan asszony, de olyan! Ugye, ír majd róla?

Nem volt időm erre ígéretet tenni, mert a megyei tanács tag-asszony a következő másodpercben olyan színesen és plasztikusan előm varázsolta a 68. éves, hófehér hajú szülésznőt és a nyugdíjba vonulásakor a tisztelgésre rendezett község-

Cikkünk nyomán

Válasz a minisztériumból

Február 13-i lapszámunkban jelent meg „Van-e joga tanulni Pistinek?” című cikkünk, amelyben egy idő előtt hatályon kívül helyezett rendelet okozta gondokat tettük szövé — a paralizisjárvány idején megbetegedett és ma is járóképtelen gyermekek tanulmányainak folytatása érdekében.

Cikkünkre a Művelődésügyi Minisztérium illetékes, Ábrány Sándor főosztályvezető-helyettes az alábbi levélben válaszolt:

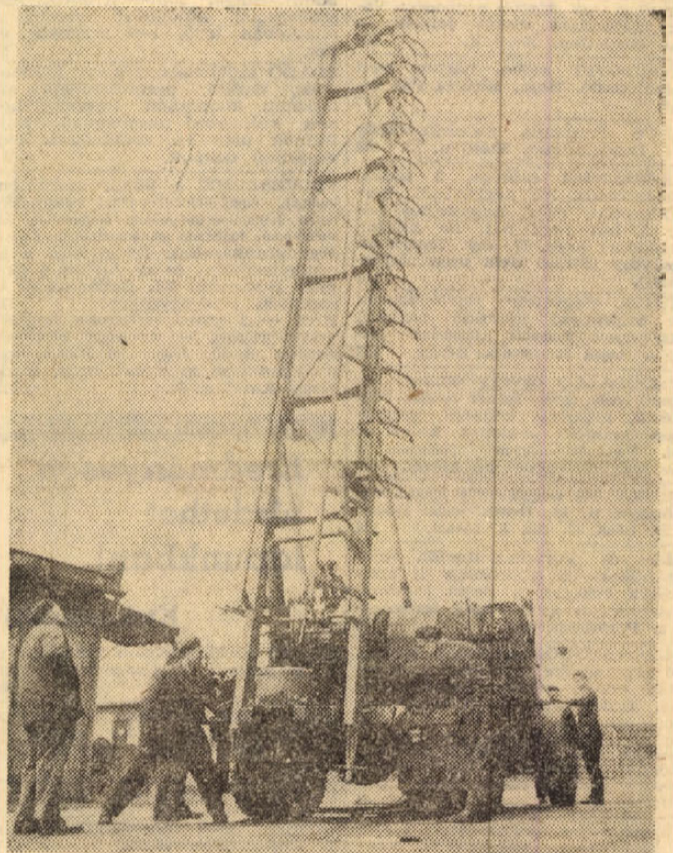
„Korábban az általános iskolák kérdéseit és ezzel összefüggésben a tankötelezettséget is egyetlen törvényerejű rendelet szabályozta. Ennek a végrehajtása volt az újságcikkekben említett 4/1960. (VII. 30.) MM. sz. rendelet. Az oktatási törvény lehetővé tette a tankötelezettség teljesítését más oktatási intézményben is, és így a tankötelezettséget külön törvényerejű rendeletben (1962. évi 13. sz.

trv.) önálló témaként kellett szabályoznunk. A tankötelezettségről szóló trv. végrehajtásaként jött létre a 7/1963. (XII. 11.) MM. sz. rendelet, mely a korábbi jogszabálynak a tankötelezettséggel kapcsolatos részeit hatálytalanította.

Az iskola látogatásától eltöltött tanulók korrepetálása nem tankötelezettségi, hanem tanulmányi kérdés, éppen ezért ezt az alsófokú intézményekről szóló 1962. évi 14. sz. trv.-nek a közeljövőben megjelenő és jelenleg egyeztetés alatt álló végrehajtási rendeletében szabályozzuk. Annál inkább szükséges az új rendezés, mivel az iskolából való eltöltés fogalmát nem ismeri.

Kérem a fentiek szíves tudomásul vételét, egyben köszönjük a Szerkesztőségnek a cikk megjelentetésével az ügy rendezésében nyújtott segítségét.”

Útra kész a terepjáró fúróberendezés

A Mélyfúró Berendezések Gyára tervező kollektívája a régi típusú fúróberendezést továbbfejlesztette. Másfél évi

munka eredményeként 1964—65-re elkészültek az R—200-as terepjáró berendezéssel, amelyet a KGST szakbizottsága Magyarországra profilizott. Az idén 15 darab készül, ebből 12 exportra. A kútfúrásra és kutatófúrásra egyaránt használható fúróberendezés hidraulikus vezérlésű, 200 méter mélységig használható.

A terepjáró fúróberendezést Guinea különböző helyein fúrás közben fogják bemutatni. (MTI foto — Mező Sándor felv.)

PETŐFI NÉPE

A Magyar Szocialista Munkáspárt Bács-Kiskun megyei Bizottsága és a megyei tanács lapja. Főszerkesztő: dr. Welther Dániel. Kiadja a Bács megyei Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Mezei István igazgató. Szerkesztőség: Kecskemét, Városi Tanácsház. Szerkesztőségi telefonközpont: 24-19, 25-16. Szerkesztő bizottság 10-38. Kiadóhivatal: Kecskemét, Szabadság tér 1/a. Telefon: 17-09. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj 1 hónapra 13 forint. Előfizethető: a helyi postahivataloknál és kézbesítőknél. Bács-Kiskun megyei Nyomda V. Kecskemét — Telefon: 11-35.

MAI EMBEREK

Pista bácsi, az „időfaragó”

Gyakran olvassuk az újságban, hogy a sportolók hogyan vetélkednek a másodpercek „lefaragásáért”. Az építőipari munkások a lakásépítkezés befejezését igyekeznek gyorsítani, s mind az iparban, mind a mezőgazdaságban egyre több azoknak a száma, akik a tempósabb fejlődés érdekében rövidítik a határidőket.

Borvendég Pista bácsi, a géderlaki termelőszövetkezet kertesze is ilyen ember. Noha már korántsem számít fiatalnak, fiatalos lelkesedéssel dolgozik. Az időt akarja megelőzni. Elhatározta és felajánlotta, hogy a tsz-ben elfekvő anyagokból üveg-házat épít, amelyben előhajtatással palántákat nevel. Elgondolását tett követte, s a tsz 50 négyzetméteres palántanevelőjéből máris melegágyakba került és szépen fejlődik az első 40 ezer paprika- és paradicsompalánta.

Látogatásomkor a második vetésű paprikapalánták vizsgálata közben találtam Pista bácsit. Jó érzéssel mutatta a művét, s hálás a tsz-vezetők segítségéért.

— Csak... — kezdett bele a mondatba és elgondolkozott. Mintha azon töprengene, említése egyáltalán. Aztán mégis folytatta: — Csak a tőzeg beszerzése ment egy kicsit lassan, és ez bizony időt rabolt el tőlünk, akik szeretnénk, ha szövetkezetünk az elsők között lenne meg primőr áruival a piacon.

— Hol tart most az időnyerésért folytatott harc, milyen kilátásokkal kecsegtet? — kérdeztem.

Válasza határozott: — Ha csak valami rendkívüli dolog közbe nem jön, május végén, június elején ott leszünk a piacon!

Reméljük, hogy semmi nem jön közbe, kegyes lesz az időjárás. Mert Pista bácsinak nagyon fontos, hogy kezdeményezését siker koronázza. Bizonyítani szeretné ugyanis, mennyire eredményre vezető tényező az időnyerés, az időjárás befolyásolása!

Szalay János

P. I.

Index: 25 063